

Full diocesà

16 d'octubre del 2016

p4 i p5 — Molta participació diocesana en el pelegrinatge jubilar a Montserrat

p6 i p7 — Sant Manuel González, el bisbe dels «sagraris abandonats»

Domund 2016: «Surt de la teva terra»

Aquest és el lema de la Jornada Mundial de les Missions, que se celebrarà diumenge vinent, 23 d'octubre, dia en què l'Església convida a resar pels missioners i demana la col·laboració econòmica de tots perquè puguin dur a terme la seva labor, que, en la majoria dels casos, es desenvolupa en països pobres.

Tarragona ha estat la tercera ciutat espanyola elegida com a seu del Domund, després de Madrid i Sevilla, coincidint amb el 90è aniversari de les Obres Missionals Pontifícies, fundades pel papa Pius XI l'any 1926.

Són diversos els actes que s'han organitzat, amb el suport dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, per a donar a conèixer la història del Domund a Tarragona i la

labor dels missioners enviats a tot el món per les seves esglésies locals. Conferències, exposicions, vetlles d'oració o espais d'intercanvi d'experiències han estat alguns dels actes programats per a aquests dies. En l'exposició que hi ha hagut al seminari de Tarragona, titulada «Domund, al descobert», hi havia un espai central dedicat a la labor dels cinc-cents missioners catalans.

Per a ahir dissabte estava previst que a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona tingués lloc el pregó del Domund, a càrrec de la periodista Pilar Rahola i amb la presència de l'arquebisbe Joan Josep Omella i el cardenal Fernando Filioni, prefecte de la Congregació per a l'Evangelitització dels Pobles, que havia de presentar el llibre «L'Església a l'Iraq».

«Quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

Diumenge XXIX de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegúé, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

(17,8-13)

Salm responsorial

L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.

(Salm 120)

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les sagrades Escriptures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona. Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

(3,14-4,2)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia

tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: "Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi." El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: "A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més".» I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

(18,1-8)

«Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé»

El nostre auxili és el nom del Senyor, que ha fet el cel i la terra

Josep Molist i Rifà, prev.

Els amalequites vivien al sud del Nègueb, a la zona compresa entre el nord de la península aràbiga i el Sinaí, des d'on intentaven controlar les rutes de les caravanes que anaven i venien d'Egipte. El gest de Moisès durant la lluita armada es converteix en una imatge simbòlica de l'Església que prega. Però és en la paràbola de la vídua pobra on trobem la interpretació del text de l'Èxode. Els detalls de la narració ens fan veure que l'actitud de la vídua té molta força. Perquè si és capaç de convèncer un cacic frívol i indiferent a tothom, més eficaç serà davant d'Aquell que és sol·lícit perquè ens estima. D'aquesta manera, en la perspectiva de l'evangelista, l'oració constant, pacient i confiada es converteix en el signe de l'espiritualitat de l'evangeli.

L'asseveració de la vinguda del Fill de l'home indica la proximitat de la fi de l'any litúrgic. L'ordenació litúrgica del temps esdevé, d'aquesta manera, una paràbola del mateix temps de la història, mentre que la petició insistent i reiterativa típica de les formes orientals de súplica prefigura el capteniment integral del poble fidel que prega sense parar, i ho fa amb la paraula revelada, inspirada per l'Esperit Sant, estampada en les grafies dels textos sagrats, i ben aviat musicada per les comunitats cristianes. Perquè l'Església prega amb la mateixa paraula divina, des de la sortida fins a la posta del sol, sense oblidar mai aquella afirmació de sant Agustí: *Si cor non orat in vanum lingua laborat* («Si el cor no prega, la llengua treballa en va»). Tanmateix, ens cal alçar els ulls al cel i contemplar les muntanyes, perquè «l'ajuda vindrà del Senyor», com canta el salm 120.

La imatge

El jutge injust i la vídua inoportuna (1864).

En una paràbola Jesús explica que una pobra vídua, a còpia d'insistència, aconsegueix que un jutge endurit li resolgui el seu plet. Per contrast, afegeix: «Creieu que Déu no farà justícia als seus elegits que la hi reclamen de nit i de dia?» Hem de pregar, doncs, sense perdre mai l'esperança, encara que Déu es faci esperar.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

17 dilluns

— Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i màrtir (†107)
Efesis 2,1-10 / Salm 99 / Lluc 12,13-21

18 dimarts

— Sant Lluç, evangelista
2 Timoteu 4,10-17b / Salm 144 / Lluc 10,1-9

19 dimecres

— Sant Pau de la Creu, prevere (1694-1775)
— Sant Pere d'Alcàntara, prevere franciscà (1499-1562)
Efesis 3,2-12 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5.6 / Lluc 12,39-48

20 dijous

— Santa Irene, màrtir (s.VI)
— Santa Adelina, verge (†1125)
Efesis 3,14-21 / Salm 32 / Lluc 12,49-53

21 divendres

— Santa Úrsula, màrtir (s.X)
— Sant Hilarió, abat (306-371)
— Santa Griselda, verge
Efesis 4,1-6 / Salm 23 / Lluc 12,54-59

22 dissabte

— Santa Salomé
— Santa Càndida, màrtir
— Sant Joan Pau II, papa (1920-2005)
Efesis 4,7-16 / Salm 121 / Lluc 13,1-9

23 diumenge XXX de durant l'any / Cicle C

— Sant Joan de Capestrano, prevere (1385-1456)
Siràcida 35,12-14.16-18 / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.16-18 / Lluc 18,9-14

La diòcesi visita la Mare de Déu de Montserrat, mare de misericòrdia

Redacció

Prop de mig miler de pelegrins de la diòcesi van participar dissabte passat, 8 d'octubre, en el pelegrinatge jubilar a Montserrat amb motiu del Jubileu de la Misericòrdia. Els diocesans, encapçalats pel nostre bisbe Romà, van creuar la porta santa i van participar en la missa conventual. Molts rectors i preveres diocesans van intervenir en la concelebració, presidida pel nostre pastor, acompanyat de l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler. Destaquem alguns fragments de l'homília episcopal:

Maria, model de confiança en Déu

«Maria és model de confiança en Déu. Ella és gran per la fe feta vida en el compliment de la voluntat de Déu. Confiança de dona jove deixant-se en mans del Pare i per la fe concep en el seu si el Fill etern de Déu. Confiança de mare en deixar que el Pare teixís i brodés, amb la seva sang de mare, el rostre de la Misericòrdia, el rostre de Jesús. Confiança d'esposa en deixar que fos el Senyor el qui redescobris en el cor del seu espòs, Josep, l'amor a ella i l'amor al fill de les seves entranyes

virginals. Confiança de mare, deixant que el seu Fill, en el silenci i en la quotidianitat, revelés el misteri de Fill únic de l'etern Pare; confiança feta de pregària teixida en el seu cor, com un brodat de simfonia de colors i matisos: ella guardava totes aquestes coses en el seu cor i les meditava. Confiança de mare, deixant que el Fill es donés sense reserva a la missió que el Pare li havia confiat. I, sobretot, confiança de dona, de la nova Eva, al peu de la creu, lliurant el seu Fill, condolent-se amb ell, associant-se al seu sacrifici ple

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la Catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí de 10 a 12, tarda de 5 a 7.

d'amor. Confiança de la qui és Mare de la nova humanitat que brolla de la mort i resurrecció del seu Fill, essent testimoni, amb la seva intercessió maternal, que la misericòrdia del seu Fill no coneix límits i aconsegueix tot-hom, sense excloure ningú.»

L'hora de la fe

«Mai com ara –perquè sempre és l'avui de la salvació de Déu– en aquesta nostra terra és l'hora de la fe. És l'hora de la fe en aquests moments en què aquest poble català va abandonant la fe en Crist, com el seu cor i la seva ànima; la fe cristiana amb la qual aquest poble ha nascut i s'ha anat configurant. És l'hora de la fe per a redescobrir com, més enllà dels enganys del món, l'home sense Déu és com un vaixell sense timó. És l'hora de la fe a fi que els qui creiem en Crist manifestem amb les nostres obres pròpies aquesta fe: la misericòrdia, la tendresa, la dolcesa, que tenen la seva única font en Déu. És l'hora de la fe quan se'ns demana als qui creiem en Crist que deixem les pors i els complexos per a llançar-nos a anunciar Crist als nostres germans. És l'hora de la fe quan hi ha massa messianismes que prometen molt, però el que volen realment és arrencar del cor dels ho-

mes la veritat per a anar vers miratges d'humanitat lluny de Déu, de Déu creador, de Déu alliberador, de Déu santificador. En el nostre entorn, no pas lluny de nosaltres, hi ha moltes persones que esperen el nostre humil testimoniatge de Crist. En el cor i en els ulls de molts germans hi ha molta tristesa i molta buidor. És l'hora de la fe, també per a proclamar la bona nova de l'amor i de la família, la qual té el seu centre en Crist, el qui estima del tot, donant la vida.»

Rebuda, dinar i visita espiritual

Acabada la solemne eucaristia, els pelegrins vigatans foren saludats a la basílica pel pare prior, Ignasi Fossas, el qual va afirmar que rebre la diòcesi de Vic era una ocasió molt especial per a ell, ja que és fill d'aquesta diòcesi. I també va recordar que el bisbe Torras i Bages fou ordenat a la basílica montserratina i que és l'autor de la «Visita espiritual» a la Moreneta. El bisbe de Vic, per la seva banda, va recordar les condicions per a rebre la gràcia jubilar i convidà els diocesans a practicar les obres de misericòrdia. Després d'un dinar de germanor i d'una bona sobretaula, els pelegrins es van dirigir de nou a la basílica a acomiadar-se i resar la «Visita espiritual».

Temps del romànic. Art, vida i consciència

Exposició al Museu Episcopal

Per què quan es parla de Catalunya sovint es parla també del temps del romànic? ¿És cert que el romànic és un art sever, fosc i monòton? Ho era també el món feudal? Per què l'estètica i sobretot la simbologia del romànic són tan uniformes arreu d'Europa? I, dins aquesta unitat, què fa del romànic català un conjunt artístic singular? L'exposició permet redescobrir i interpretar el romànic català a partir dels lligams entre l'art i els seus promotors, entre la simbologia romànica i la societat a la qual s'adreçava.

L'exposició ens presenta l'art, la societat i la cultura de Catalunya ara fa mil anys amb una aproximació interdisciplinària, que va de l'art i el pensament intel·lectual a la vivència de la gent corrent i ens convida a revisar les nostres idees sobre el romànic, a viatjar pels pobles i les ciutats de Catalunya i a descobrir-hi l'empremta dels qui van promoure i viure un patrimoni extens i singular. Fins al 8 de gener.

Manuel González: la vida del bisbe dels sagraris abandonats

Serà canonitzat avui a Roma pel papa Francesc

Manuel González García, bisbe de Màlaga i de Palència, va ser una figura significativa i rellevant de l'Església espanyola durant la primera meitat del segle XX.

Era el quart de cinc germans i va néixer a Sevilla el 25 de febrer de 1877, en el si d'una família humil i profundament religiosa. La vivència cristiana dels seus pares i el bon exemple de sacerdots el van portar a descobrir la seva vocació. Després dels anys de formació en el Seminari de Sevilla, va rebre l'ordenació sacerdotal el 21 de setembre de 1901.

Una experiència davant l'abandó de l'Eucaristia

El 2 de febrer de 1902 va arribar a Palomares del Río (Sevilla), on havia estat enviat a predicar una missió. Allí Déu el va marcar amb la gràcia que determinaria la seva vida sacerdotal. Davant el sagrari d'aquest poble va viure una experiència singular, que significà la comprensió d'una realitat nova: l'abandó de l'Eucaristia i les seves conseqüències. Ell mateix, anys més tard, descriuria aquesta trobada fonamental en la seva vida:

«Fuíme derecho al Sagrario de la restaurada iglesia en busca de alas a mis casi caídos entusiasmos, y ¡qué Sagrario! [...] ¡Y qué esfuerzos tuvieron que hacer allí mi fe y mi valor para no volver a tomar el burro del sacristán y salir corriendo para mi casa! Allí de rodillas mi fe veía a un Jesús

tan callado, tan paciente, tan desairado, tan bueno, que me miraba, [...] posaba su mirada entre triste y suplicante, que me decía mucho y me pedía más, una mirada en la que se reflejaba todo lo triste del Evangelio: lo triste del no había para ellos posada en Belén, lo triste de aquellas palabras del mendigo Lázaro pidiendo las migajas sobrantes de la mesa de Epulón, lo triste de la traición de Judas, de la negación de Pedro, de la bofetada del soldado, de los salivazos del pretorio, del abandono de todos.»

Les Maries dels Sagraris

En 1905 fou destinat a San Pedro de Huelva, on va trobar una situació de notable indiferència religiosa. Tanmateix, la flama que es va encendre davant el sagrari de Palomares del Río continuava viva i el 4 de març de 1910, davant un grup de fidels col·laboradores en la seva activitat apostòlica, va vessar el gran anhel del seu cor. Així ho explicava ell mateix:

«Permitidme que yo, que invoco muchas veces la solicitud de vuestra caridad en favor de los niños pobres y de todos los pobres abandonados, invoque hoy vuestra atención y vuestra cooperación en favor del más abandonado de todos los pobres: el Santísimo Sacramento. [...] Os pido una limosna de cariño para Jesucristo Sacramentado.» Així va néixer l'obra de les Maries dels Sagraris.

La Família Eucarística Reparadora

Don Manuel va penetrar en el misteri de l'abandó de l'Eucaristia, així com en les seves conseqüències, i va consagrar tota la seva vida a lluitar contra aquest mal a través d'una acció essencialment eucarística. No pogué guardar per a si allò que removia el més profund del seu ésser i va saber plasmar la seva experiència i la missió que en brollava en un nou vocable: «eucaristitzar». Així el defineix: «acercar a todos a la Eucaristía y meterlos dentro del Corazón de Jesús que allí palpita por ellos, para que vivan la vida que de Él brota». De tots aquests anhels va néixer la Família Eucarística Reparadora, que, a més de les Maries dels Sagraris, és formada pels Deixebles de Sant Joan (1910), els Missioners Eucarístics Diocesans (1918), les Missioneres Eucarístiques de Natzaret (1921), la Institució de Missioneres Eucarístiques Seglars (1933), la Reparació Infantil Eucarística (1934) i la Joventut Eucarística Reparadora (1940). Aquestes institucions estan esteses actualment per Espanya, Ità-

lia i alguns països de Llatinoamèrica.

Bisbe de Màlaga i Palència

El lliurament generós de Don Manuel va ser, sens dubte, el motiu de la confiança que el Papa diposità en ell, nomenant-lo bisbe de Màlaga en 1916. Aquí es va dedicar de manera especial a la formació dels sacerdots. Per a ells va emprendre la construcció d'un nou seminari que reunís les condicions per a una bona formació. En 1931, amb l'arribada de la República a Espanya, la seva situació es torna delicada, li incendien el palau episcopal i es trasllada a Gibraltar per no posar en perill la vida dels qui l'acullen. Des de 1932 regeix la seva diòcesi des de Madrid, i en 1935 és nomenat bisbe de Palència. Va morir el 4 de gener de 1940 i va ser enterrat a la catedral de Palència, on podem llegir l'epitafi que ell mateix va escriure: «Pido ser enterrado junto a un Sagrario, para que mis huesos, después de muerto, como mi lengua y mi pluma en vida, estén siempre diciendo a los que pasen: ¡Ahí está Jesús! ¡Ahí está! ¡No lo dejéis abandonado!»

El llibre

El secuestro de Pío XII. La conspiración de Hitler

Mario Dal Bello

Editorial Ciudad Nueva.

L'agost de 1942, en una gran estufa, cremen uns papers plens d'apunts. Els ha escrit Pius XII amb lletra petita. Aquells dies en els palaus vaticans es fan desaparèixer o es guarden curosament altres documents. Per Roma circula una veu cada vegada més insistent: Adolf Hitler està planejant envair la ciutat del Vaticà i arrestar el Papa. Cal preparar-se per al pitjor. Una suggestiva narració dels fets dramàtics de la II Guerra Mundial a través dels ulls de Pius XII i del seu antagonista, Adolf Hitler, amb un estil que suma una sòlida reconstrucció històrica amb el magnetisme del relat. Dal Bello, periodista i docent de literatura, ha pogut accedir a l'Arxiu Secret Vaticà. I fruit de la seva investigació és aquesta crònica que es llegeix com una novel·la i que aclareix fets històrics encara poc coneguts.

Glossa

Singularitat de la família humana

Romà Casanova, bisbe de Vic

Quantes vegades es vol reduir la família humana a un mer biologisme, com si la relació entre els seus membres nasqués de la sola naturalesa! Però la família té una originalitat pròpia unida a la condició humana. Hi ha dos aspectes que manifesten aquesta singularitat: el llarg infantament del fill i el paper fonamental de socialització i educació de la família.

Els fills són portats en el si de la seva mare durant nou mesos; però ¿quant de temps encara haurà de ser «portat» en el «si» de la família per tal que hi pugui desplegar tot el seu potencial? L'ésser humà neix amb gran fragilitat i depèn totalment dels seus pares en l'alimentació, higiene i tota mena d'atenció i de cura. Ell aprèn en el si de la família, des de l'amor en la veritat, tots els elements necessaris per a poder viure i aportar en la societat. Quantes persones diuen que tot el que viuen i els ha ajudat a tirar endavant ho han après dels seus pares, de la seva família! El llarg infantament del fill es perllonga, no sols més enllà del temps de feblesa, sinó que arriba fins al llarg aprenentatge, tant del llenguatge i altres habilitats necessàries, com també dels costums i de les raons profundes de la vida. Aquest acom-

panyament s'allarga de tal manera que en la debilitat de les malalties i incapacitats la paternitat atenta no cessa i, quan les forces flaquegen per ancianitat, es traspasa, aquesta cura paternal, a altres membres de la família. La resposta humana en aquestes situacions parla de gran humanitat, tant de la família com de les persones en particular.

La família és una societat anterior a tota altra institució social. Ella és el fonament de la socialització i de la cultura. Ningú no pot ser individu humà sense la família. Tota persona humana neix d'un pare i d'una mare, amb els quals el fill estableix una relació singular. Però també, al mateix temps, aquest pare són fills. La sola constant biològica de la filiació mostra que no hi ha cap ésser humà que no sigui inscrit en aquesta cadena de vivents. La família neix d'aquest entrellaçament de responsabilitats i d'amor. La família —on l'amor és donat de l'home a la dona, de la dona a l'home, dels pares als fills, dels fills als pares, dels pares als seus propis pares, dels germans entre ells...— permet la construcció i el desenvolupament de la personalitat dels infants i joves, que és fonamentalment amor i donació en la llibertat.

